

KATOLISKI MISIJSKI

ROK GAJŠEK CM Z MLADIMI MALGAŠI

LAS MISIONES CATOLICAS

MARZO

—

MAREC

1 + 9 + 7 + 2

"Aggiornamento" de las Obras Misionales Pontif.

De "Illuminare", enero 1971 (Continuación)

COMISIONES EPISCOPALES DE MISIONES Y ORGANIZACION MISIONAL PONTIFICIA

Resulta curioso comprobar como en el ya lejano 1922, los Estatutos de la Obra Misional Pontificia de la Propagación de la Fe, sugerían la oportunidad de instituir un comité de obispos en cada nación para dirigir jerárquicamente la cooperación misional promovida por dicha Obra, en los límites, claro está, del total respecto a la naturaleza y cometidos asignados a la Obra Misional Pontificia.

Esta urgencia, apenas tenida en cuenta en nación alguna ha sido recogida por el Concilio Vaticano II y elevada con la condición de entidad obligatoria en todas las naciones o regiones, según que la Conferencia Episcopal sea nacional o regional, tiene que constituirse, como institución dependiente de la Conferencia Episcopal, una especie de Comisión Episcopal de misiones. El mismo Concilio y varios documentos posteriores a éste subrayan las responsabilidades y cometidos de la Comisión Episcopal de misiones. Curiosamente, una notable parte de los objetivos confiados a la Comisión Episcopal de misiones coincide punto por punto con los atribuidos a la Organización Misional Pontificia, cuyo elogio y necesidad ha sido una vez más reiterado por el magisterio conciliar. ¿Quiere esto decir que las nuevas Comisiones Episcopales de misiones han de relevar de sus objetivos a la Organización Misional Pontificia? Indudablemente, no. Los mismos documentos u otros de fecha igual o semejante que ordenan la creación de las Comisiones Episcopales de misiones, insisten reiteradamente en la afirmación de que la Organización Misional Pontificia mantiene, en la época posconciliar, el extenso abanico de responsabilidad que le han sido confiadas. A las Comisiones Episcopales de misiones se les asigna la responsabilidad de educar misionalmente al Pueblo de Dios y a la Organización Misional Pontificia se le sigue atribuyendo ese mismo cometido. A las Conferencias Episcopales de misiones se les urge la promoción de las vocaciones misioneras y a la Organización Misional Pontificia se le recuerda con toda insistencia su responsabilidad fundamental en esta misma promoción de las vocaciones misioneras. A las Comisiones Episcopales de misiones, en fin, se les grava con la obligación de promover la cooperación espiritual y material a las misiones, a todas las misiones, y a la Organización Misional Pontificia se le reitera que la promoción, organización y dirección de la cooperación espiritual y material es un dato inescapable de sus fines u objetivos.

El relevo, pues tiene que ser descartado. Las Comisiones Episcopales de misiones no sustituyen a la Organización Misional Pontificia en la persecución de ninguna de esas cuatro metas y resultaría incomprensible que, por una parcial lectura del Concilio y de la normativa posconciliar se concluyera que, si no hay relevo, si hay al menos un doble mandato paralelo, renovado uno a la Organización Misional Pontificia y atribuido otro originalmente, como novedad, a las Comisiones Episcopales de Misiones. No hay relevo ni hay duplicidad o paralelismo. Este, en definitiva, no sería sino un doblaje de la Organización Misional Pontificia, puesto que perseguiría idénticos objetivos y utilizaría los mismos medios. ¿Y puede alguno imaginar que es voluntad del Concilio y norma de la Sede Apostólica el que se constituya a escala nacional y diocesana una organización pareja a la de las Obras Misionales Pontificias, con todo lo que esto entrañaría de duplicidad de servicios, secretariados, departamentos, publicaciones, colectas, jornadas, etc.?

Así las cosas, se impone una pregunta radical, que no admite como respuesta medias palabras ni salidas por el foro. Si no hay relevo y no puede admitirse la duplicidad, auténtica creación de entidades sin necesidad, ¿cuál ha de ser la relación que tiene que existir entre las Comisiones Episcopales de misiones y la Organización Misional Pontificia?

(Sigue.)

PODOBA SVETA

Kitajski konvertit Janez Wu je dejal: „Nič ni bolj človeškega kot konfucizem, budizem in taoizem, a krščanstvo je božje“. Opomin tistim, ki bi radi krščanstvo počlovečili. Kaj ima smisel učlovečenje in Cerkev, ki učlovečenje nadaljuje, če ni končni cilj vsega: poboženje vsega človeškega?

Da se je Bog sklonil do človeka, je naš nezaslišan privilegij. A sklonil se je zato, da nas dvigne v nadnaravni svet. To je realna utopija posameznika, vsakega naroda in vsega človeštva, da dobivamo božjo podobo. Če tega ne dosegamo, je Kristus frakaso svetovne zgodovine.

V tej luči gledano misijonsko delo dobiva večnostne perspektive. To je dobro poudariti v času, ko sicer upravičeno, a včasih enostransko poudarjamo skrb za zemsko bivanje človeka. Ni dvoma: če kdo, mu krščanstvo prinaša vero vase, dostojanstvo, a mu prinaša predvsem vizijo večnosti.

Če v zaledju obtičimo v znamkah in staniolu, na terenu v tehniki socialnega dela in umetni okomodaciji, potem smo izvotlili misijonsko delo in bo ostalo le kulisa in brez dvoma mlademu rodu, ki išče pristnost, ne more pomeniti toliko vrednote, da bi se bilo vredno žrtvovati zanjo.

Dve koncilski osrednji ideji sta čudoviti in rešilni: Cerkev je svetovni zakrament in Cerkev služabnica sveta. Zanos in obenem ponižnost! Kakšno poslanstvo nas bremeni!

Danes ni odzvonilo le kolonialni politiki, ampak tudi vsaki miselnosti krščanske prevzetnosti, češ da prihajamo v misijonske narode kot bogatini k siromaku. V tem bi ne imeli spoštovanja do ljudi, ne spoštovanja do Boga in vsega božjega.

Rahnerjeva misel ali boljše beseda ni bila brez pridržka sprejeta, a odpira čudovit pogled v misijonski svet. Tam na misijonarje čakajo anonimni kristjani. Bog je stvarnik narodov. Kot je nekoč pripravljaj judovski narod na prihod Kristusa, tako tudi misijonske narode pripravlja na prihod Cerkve. Prvo, kar mora imeti v svoji duši vsak misijonar, je spoštovanje do vsega božjega, ki je že v nekrščanskih narodih.

Kaj ne vzgaja že stoletja Bog sam teh narodov po velikih državnikih, modroslovcih in verskih preroditeljih? In vsa ta njegova vzgoja je namenjena za dan in uro, ko bo v Cerkvi, ki je cilj vsakega naroda na zemlji, našla dopolnitev. Da, v Cerkvi se božje delo le dopolnjuje. Kristus sam je rekel: „Nisem prišel razvezovat postave, ampak dopolnit.“ Tudi Cerkev ne prihaja v pogsanske narode razdirat, ampak dopolnjevati.

Zbrati mora v celotnem kulturnem življenju posameznih narodov vse, kar je v njih dobrega. To je temelj, na katerega mora biti oprto misijonsko

delo. Počasi in previdno mora iz te celotne kulture odstraniti vse, kar sta vanjo vdela pokvarjena človeška narava in hudobni duh, ter s tem kulturno življenje dvigniti višje. Končno mora še vse dopolniti z novimi dobrinami, vse prepojit z nadnaravnim duhom, vse oplemenititi s svojimi blagoslovi, vse posvetiti s Kristusovo pričujočnostjo.

Tako bo vsak narod v skrivnostnem Kristusu-Cerkvi našel svojo dopolnitev in Cerkev ne bo samo mati zveličanih, ampak tudi mati omike. Saj vsa dvatisočletna zgodovina to resnico izpričuje. Cerkev ni razdirala, ampak gradila; gradila pa ne samo za oni svet, ampak tudi za tega, seveda vse pod vidikom večnosti. Tako se je pod njenim blagodejnim vplivom razvijalo prav tako modroslovje kakor stavbarstvo, tako likovna umetnost kakor glasba in vse panoge so dosegle neslutene višine. Isto se bo zgodilo pri misijskih narodih, če bo le Cerkev zdaj na početku sprejela kot svojo last to, kar ji je nebeški Vrtnar pripravljal že stoletja in tisočletja.

V tej luči gledano misijsko ali katoliško vprašanje pa nam daje zaslutiti, kako moramo svoje mnenje v marsičem popraviti. Tu šele se nam pokaže poslanstvo Cerkve v pravi luči.

Najprej mora zginiti iz nas tisti „napuh življenja“, ki se razodeva v tem, da se čutimo visoko vzvišene nad pogani, češ da imamo vso resnico, oni pa da so brez žarka luči. Naj bo naše sodelovanje pri misijstvu kakršnokoli, moramo bolj kot z vzvišenim napuhom prihajati k njim v bratski ljubezni kot božji sodelavci. Bog sam je pripeljal te narode, rekli bi, pred cerkveni prag po stoletja dolgih stopnicah; zdaj pa nam naroča, naj mu s svojimi slabotnimi človeškimi močmi pomagamo, da jih popelje čez prag v božje svetišče. Kje je tu prostor za napuh? Orodje smo v božji roki, zato moramo biti veseli in ponosni na sveto poslanstvo, da smemo v božjem imenu pomagati tem narodom, da vstopijo za nami v Cerkev.

Kakor duša daje človeku življenje in ga po svoje oblikuje, tako mora Cerkev postati posameznim narodom nekaka duša, ki jih po svoje preoblikuje in jim daje v celoti novo življenje. In vsem narodom se hoče življenja. Kristus jim pošilja svojo Cerkev, „da bi imeli življenje in ga imeli v izobilju“ (Jan 10, 10), ne več zgolj naravno, ampak tudi nadnaravno.

S tem in takim misijskim delom se v vsej polnosti uresničuje Kristusov načrt. Cerkev mora sprejeti v svoje naročje vse narode, vsakega s posebnimi lastnostmi, vse pa posvetiti in združiti v eno esamo božjo družino. Tako naj se v Cerkvi združuje raznolikost v edinstvu, kakor se prečudovita pisanost v naravi preliva v prelepo enoto.

Tako dozorevajo narodi in svetovna vprašanja in se vedno bolj približuje čas, ki ga je mojstrsko napovedal sv. Pavel, „da se sezida Kristusovo telo, dokler vsi ne dospemo do edinosti vere in spoznanja božjega Sina, do popolnega moža, do mere polne Kristusove starosti“ (Ef 4, 12, 13).

F. S.

OD RICCIJA DO KONCILA

FRANC SODJA CM

(Nadaljevanje)

II. Nujnost akomodacije

Iz resnice učlovečenja Besede, iz bistva Cerkve in njenega poslanstva je jasno, da misijonsko delo mora do zadnjih posledic izvesti akomodacijo.

Terja pa jo tudi čas. Ogromno je že zamujenega. In danes plačujemo težek davek ne le za kolonializem, ki je vrgel na vse misijonsko delo temno senco, ampak tudi za nerazumevanje misijonskih narodov z naše strani, tudi s strani misijonarjev.

Tudi prizorišče svetovne politike se premika iz Evrope in Amerike, kratka z Zapada na Vzhod. Kitajcev bo kmalu milijards, tretjina človeštva. Kaj ni popolnoma dosledno, da bodo vodili in kregili zgodovino bodočnosti. Če koga ne bi dosti v živo prizadelo dejstvo, ki sledi iz resnice o Kristusu in Cerkvi, bi ga morala zganiti praktična misel, ki se v mnogih spreminja v strah, misel namreč, da bodo kmalu gospodovali vsej zemlji tisti narodi, ki jih je 19. stoletje ožigosalo kot barske narode.

Ves „poganski“ svet je v resničnem vrenju. Bela rasa je do zadnjega stoletja gospodovala svetu, čutila se je vzvišeno nad vsemi drugimi rasami. In v resnici so bili evropski narodi kulturno višje od večine „poganskih“ narodov. Toda že v 19. stoletju so se začeli ti narodi prebujati. Njihov cilj je: otresti sa varuštva tujih držav in živeti popolnoma samostojno, svoje lastno življenje.

Zato stoji misijonsko delo pred novimi nalogami. Tudi misijonarji so se zavedali svoje nadrejenosti in o tem so bili večasih prepričani pogani sami. Zato je razumljivo, da je s krščanstvom prodirala tudi evropska kultura, ki je bila do tedaj z njimi tesno spojena. Danes se moramo sprijazniti z dejstvom, da so nam vsi misijonski narodi – ali nam skoraj bodo – kulturno enaki in da moramo prihajati k njim v zavesti enakosti in v prepričanju, da imajo popolno pravico samostojno rešiti svoja kulturna, družbena in politična vprašanja. Stik z evropskimi narodi, spoznanje sredstev, s katerimi so se kolonialne države uveljavile v svetu, sta vzbudila v starodavnih narodih ponos na svojo starodavno kulturo, ki ni zamrl, ampak le do izraza ni prišel. Zdaj pa je prav po delovanju tiste manjšine, ki je prišla v stik z evropsko kulturo,

vsa množica začutila, da je vsak narod nekaj samosvojega, zavedela se je svoje slavne preteklosti in pričela z vso nrglico delati vsaj za enakovrednost lastnega naroda.

Že po prvi svetovni vojski so se pokazali prvi sadovi tega samo-osveščanja. Po drugi so se izkazali še očiteje, v še večjem obsegu. Japonski, Kitajski, Indiji se je pridružila tudi Afrika. Zdaj ne bo zgodovina več samo zgodovina bele rase, ampak svetovna zgodovina. Na prizorišče so že stopili in bodo stopili narodi vseh ras. To, kar Cerkev že od nekdaj uči, da namreč ni razlike med rasami, bodo pod silo razmer morali priznati vsi.

To gibanje misijonskih narodov pa ni nujno protikrščansko niti nujno proti beli rasi. Saj se hočejo vedno učiti v Evropi in Ameriki in izkoristiti vse rabno doma. Tudi krščanske resnice prevzamejo v svoje socialne reforme (npr. Sunjatsen, Gandhi, Ambedkar itd.). Zato je prav zdaj tista velika in morda odločilna ura za misijonsko delo Cerkve.

Zato je prav vprašanje akomodacije tako pereče in tako odločilnega pomena.

Dokaz za akomodacijo pa imamo tudi v svetem pismu in pri cerkvenih četih.

Kristus sam je deloval med judovskim narodom in je le redko stopil v stik s pogani. A v vsem svojem delovanju je pokazal, da je to sredstvo prilagojevanja potrebno za izpolnjevanje njegove naloge. Popolnoma se prilagodi mišljenju in čustvovanju Judov, svoje nauke odene v primere iz njihovega življenja. Njegovo naročilo, ko razpošlje 72 učencev (Lk 10, 7), je neposredno naročilo akomodacije. Slednjič jih razpošlje v misijonskem naročilu (Mt 28, 19) k vsem narodom in glavni poudarek je v tem, naj vse narode pouče. Tako je po njegovi volji Cerkev v resnici učiteljica narodov. In je razmerje med njo in narodi kot razmerje med učiteljem in učencem, vzgojiteljem in gojencem. Čim večja je duhovna razlika med obema, tem večji mora biti smisel za akomodacijo.

To pot so ubrali apostoli. Misiolog Thaurén spominja zlasti na izraze, ki so sprejeti celo v sveto pismo: kot Janezov „logos“, ki je vzet iz Filonove duhovne zakladnice; beseda „tartarus“, ki je prevzeta iz poganskih misterijev.

Prvi med apostoli v vprašanju akomodacije pa je gotovo sv. Pavel. Njegovo mišljenje je obseženo v prvem pismu Korinčanom (1 Kor 9, 19-23): „Dasi sem namreč od vseh neodvisen, sem vsem služil, da bi jih kar največ pridobil. Tako sem Judom postal kakor Jud, da bi Jude pridobil; njim, ki so pod postavo, kakor bi bil pod postavo, čeprav sam nisem pod postavo; njim, ki so brez postave, kakor bi bil brez postave, dasi nisem brez božje postave, ampak v postavi Kristusovi, da

bi pridobil te, ki so brez postave; slabotnim sem postal slaboten, da bi slabotne pridobil. Vsem sem postal vse, da bi jih vsekako nekaj rešil. Vse pa delam zaradi evangelija, da bi tudi jaz dobil delež pri njem.“

Znan je njegov nastop na Areopagu (Apd 17, 19). S tem je jasno izrazil misel, da poganske vere niso zgolj „satanovo delo“, ampak krijejo v sebi tudi zrno resnice. Pavel je predvsem razklenil vezi judovske postave in sodeloval na prvem koncilu, kjer so izdali prav za pogane širokosrčno

navodilo (Apd 15). Pred seboj je imel nalogo ustvariti novega človeka po podobi Kristusovi, da ne bo „več ne Grka ne Juda, ne obrezanega ne neobrezanega, ne divjaka ne Scita, ne sužnja ne svobodnega, ampak vse in v vsem Kristus“ (Kol 3, 11).

In prav na Pavla se sklicujejo cerkveni očetje, ki so nam prav tako dokaz za akomodacijo. Takole razlaga njegove besede, da je postal Judom Jud itd., Klemen Aleksandrijski: „Ne smemo postati samo Judom Judje, ampak tudi Grkom Grki, da bomo vse pridobili.“ Zato iščejo očetje skupnih točk v grški filozofiji in znanosti, na katere bi mogli navezati svoje oznanjevanje.

To so delali zlasti ireniki. Pa tudi apologeti priznavajo pozitivne strani v poganskih verah. Tako Justin v svoji 2. apologiji prizna v poganstvu raztresene klice božjega Logosa, ki so res le klice in vse kaj drugega kot stvar sama, ki jo poseduje krščanstvo, a jim vendar prizna s tem vse, kar je v njih pozitivnega. Znani cerkveni očetje kot Justin, Klemen Aleksandrijski, Origen, Bazilij, Avguštin so pod močnim vplivom grške filozofije, kakor razodeva Tertulijan rimskega pravniškega duha.

Nič čudnega, če uporabljajo poganske pesnike in filozofe v dokazovanje krščanske resnice. S tem jo hočejo ravno približati grško-rimski kulturi

V pismu Diognetu je karakteristično podan tedanji kristjan, ki živi prav tako kot pogani, se na zunaj nič od njih ne loči, se tako hrani, obnaša, je pokoren oblasti.

Sicer pa gre to navajanje lahko v nedogled in za nas nazadnje nima prav posebnega smisla. Dejstvo je, da se je prav zaradi akomodacije krščanstvo tako tesno spojilo z grško-rimsko kulturo, da se je prav v tej kulturi konkretiziralo in tako ostalo do danes.

Tretji dokaz za akomodacijo pa so določbe Cerkve.

Prvi, najbolj značilni akt rimskih papežev, kjer se naravnost naroča akomodacija, je pismo Gregorija Velikega Avguštinu, ki misijonari v Angliji, kjer naroča, naj se poganski templji spremenijo v krščanske cerkve, poganski kraji kristijanizirajo, liturgija prikroji občutju domačinov itd.

Propaganda vseskozi naroča kot dolžnost akomodacijo. Tudi na 1. vatikanskem koncilu je bil govor o tem.

Posebej o nji govori Benedikt XV. v okrožnici Maximum illud, slednjič pa nam je dosti dokazov podanih v prizadevanju zadnjih papežev, da bi se vsa vprašanja akomodacije čim hitreje in čim bolje tudi praktično rešila. Na 2. vatikanskem vesoljnem zboru je akomodacija sprejeta kot po sebi razumljiva.

(Sledi.)

IN RODIL SE JE BANGLADEŠ...

RUDA JURČEC, BUENOS AIRES

Ob času, ko to pišemo, zre ves svet na spopad treh svetovnih veslesil: Združene države, Kitajska in Sovjetska zveza so leto 1972 izbrale za prvi del nove diplomatske dobe v svetovni politiki: izgleda, da je mimo doba Združenih narodov v New Yorku, ki bi naj po določbah svoje ustanovne listine iz leta 1945 zgradili „enoten“ svet. Truman je leta 1945 v juliju v Potsdamu odklonil Stalinov predlog, naj bi si razdelila svet – ZDA zahod, Stalin vzhod. Mogli bi reči, da so poslej dali dogodki Stalinu prav, ker ameriški diplomaciji ni uspelo ustvariti z UNO strehe za vse narode sveta. Danes ostaja Nixonu (mogoče tudi Brežnjev) samo ena tolažba: obrambo „miru“ ohranjati skozi trovladje, kjer pa je le malo upanja, da se bo moglo doseči kaj pozitivnega, ker se bo vlada treh spreminjala v boj dveh proti enemu, dokler se pač ne bi na koncu zgodilo, da se Kitajska in Sovjetska zveza znajdeta na isti črti – po mnenju mnogih strokovno za to poklicanih strokovnjakov se more na „enotnost“ komunizma računati šele nekako v letu 2000, seveda, če ne bodo svet zamajale po svoje „imponderabilia“, to je duhovne sile, ki jim tudi največja sila na svetu ne more biti kos. Vse tri velike atomske sile se boje le enega, da bi ta „imponderabilia“ kdaj proti njihovi volji izzvala atomsko vojsko – edino strah pred takšno atomsko vojsko ohranja danes še mir na trhljih nogah.

EDINO ZATOČIŠČE MALIH NARODOV

Veliki narodi se zanašajo na svoje orožje ali gospodarsko premoč in se za „imponderabilia“ ne zmenijo (oh, da, zidajo jim katedrale v obliki pravih cerkva ali pa kot templje v obliki bančnih velepaláč). Ker so duhovne sile lahke in nevidne, morejo služiti samo s svojo „krizmatičnostjo“, bi nekateri danes rekli.

Muslimansko ljudstvo v vzhodnem Pakistanu je pred približno poldrugim letom zajela naloga izkazati se v obrambi teh, v politiki preziranih idejnih prvin. Nikdo ni mislil na to, da bi stranka vzhodnih Pakistancev, ki si še niso nadevali imena Bangladešancev s svojo stranko Awami dosegel izredno zmago pri volitvah (dobila je 160 od 165 mandatov). Izzvala je eno največjih tragedij in tudi zmag v našem stoletju. Vedja Awamija Mujibur RAHMAN je terjal za vzhodni Pakistan najprej samo avtonomijo in nekaj več pravic pri razpolaganju s finančnimi sredstvi – večina dohodkov v vzhodnem je šlo že leta in leta v zahodni,

vodilni del Pakistana. . . Predsednik skupne države maršal Ayab Khan je odklonil zmerne ponudbe Rahmana – zahodni Pakistan je odkril v Awamiju izdajalsko separatistično gibanje in sledile so vojaške akcije pakistanske armade proti Bangladeščanom – ves svet je strmel nad krutostjo, nad nesrečo pokolov Ayab Khanovih vojakov. Grozote vojskovanja v Biaffri izpred nekaj let niso bile nič v primeri s klanjem po celem vzhodnem Pakistanu. Pravo število žrtev nikdar ne bo znano, a bi naj bilo blizu 6 milijonov, 10 milijonov beguncev se je pred strahotami vojakov umikalo v Indijo – po taboriščih brez prave opreme in ob pomanjkanju najnujnejšega so izbruhnile še epidemije. Indija, ki je begunce sprejemala, še vedno ni iz lastnih težav v rasti iz primitivne v moderno državo in kako naj torej kritična Indija prenese navzočnost tolikih milijonov sirot v Bengaliji, kjer je indijska vlada sama skoraj brez moči v borbi z revščino in lakoto.

KRIZA VELIKIH V METEŽU MALIH

Indijska vlada se je izrekla za edino rešitev: begunci morajo nazaj, pognali bi jih celo s silo, so nekateri listi pisali. Toda kam? Iz prvih

Zemljevid Vzhodnega Pakistana, zdaj države Bangladeš. Naši jezuitski misijonarji, ki delujejo v Bengaliji, katere glavno mesto je CALCUTTA, so neposredni sosedje nove države.

Indira Gandhi, državna voditeljica Indije, ki je z jasnovidnostjo velikih državnikov takorekoč presekala „gordijski voz“ s posegom v nevzdržne razmere in s tem rešila deželo še večje nesreče.

načrtov o avtonomiji vzhodnega Pakistana je po tolikih pokoljih Ayab Khanove vojske vzklikala edina prava rešilna ideaja, da se mora vzhodni Pakistan odcepiti in se razglasiti kot samostojna država.

In kako to doseči?

Indijska vlada se je odločila za oboroženo pomoč in intervencijo v Bangladešu. Samo samostojni Bangladeš bo Indijo razbremenil, in najbolj pacifična država na svetu (kar je bila po tradicijah Mahatme Ghandija) je morala seči za orožje... Bilo je še huje: vlada v New Delhiju je morala sprejeti (oboroženo) pomoč iz Moskve, izbruhnila je kratka vojska med Indijo in Pakistanom, ki pa je prejel pomoč samo iz Pekinga, zaenkrat samo diplomatsko... in tragedija nastajajoče politične igre je vrgla na stran Pakistana in Kitajske še Združene države, ki pač niso mogle spremeniti vsega, kar se je že pripravljalo za Nixonovo februarско (vele)potovanje v Peking, čemur bi potem sledilo v maju podobno (vele)potovanje v Moskvo. Vsaj do konca volitev v novembru 1972 se za Nixona pripravlja tiha podpora v Pekingu in Moskvi, da bi zmagal in bil torej dovolj goden „pokeraš“ v igri treh za leta 1972-1976...

Ker igra še ni bila dovolj razvita, ker niti prvih kart še ni na mizi, se je zgodilo, da je mali Bangladeš (nikakor ni tako majhen; ozemlje je komaj kaj več kot površina Jugoslavije, a živi tam 76 milijonov muslimanov in je druga največja muslimanska država na svetu) postal dejstvo.

Mali Bangladeš se je rodil iz stiske velikih, še več, rojstvo te države ni bilo niti pravilno spočeto, ker bi vzhodni Pakistan kljub vsemu ne želel biti (sedaj) obubožani Bangladeš (6 milijonov domov po deželi je porušenih, poldrug milijon kmečkih domov je razdejanih in brez črvoja za obdelavo, kar pomeni nevarnost velike lakote, pakistanski vojaki so v področju čajnih vrtov – čaj je Bangladešu za juto največje bogastvo za izvoz, torej za devize – vse vrtove posekali ali požgali in trajalo bo leta, da se mlade sadike spet razcveto), in ko je izbruhnila vojska med Pakistanom in Indijo, je Ayab Khan ukazal poloviti in poklati vse bangladeške intelektualce – polovico so jih res kruto poklali – in mladi vladni sistem je sedaj brez sposobnih uradnikov, profesorjev, inženirjev...

KAR SE RODI, MORA ŽIVETI

„Kaj pa je tebe treba bilo“, so in še vzklikajo po vodilnih vladnih palačah po vsem svetu, ko gledajo, kaj bo iz tega Bangladeša... „Veliki“ trije so si ga najmanj želeli, a se jim je zvalil v naročje.

Politika velikih sil je v UNO in tudi po evropskem kontinentu nesposobna zavarovati male narode pred posledicami njihove pošastne igre za nadvlado nad svetom... Ob času, ko pa te nove, mlade države ni bilo treba, se je vrinila... En glavobol več za velike!

In izvir bolezni: isti kakor povsod, skozi vso zgodovino človeštva: stalnega miru ni in ne more biti, če ne bo enaka pravica veljala za vse enako, za velike in male.

In to je mladi Bangladeš dokazal vsemu svetu! Ni imel in nima atomskih bomb, a je ravno iz Bangladeša zasijala resnica, da je pravica močnejša od vsakega, tudi najhujšega orožja. Bombe vseh vrst bodo rušile, samo pravica bo gradila..., če bo še čas?

Laični misijonarji so potrebni v Zambiji in na Madagaskarju. Kdor bi se želel za nekaj let žrtvovati misijonom, naj se obrne naravnost na misijonarje ali na naslov Katoliških misijonov. Danes smo vsi klicani, da na ta ali oni način priskočimo na pomoč, in bolj kot prej je dana možnost tudi laikom, da gredo v misijone.

Zakaj mi nočeš verjeti?

VLADIMIR KOS

Fudži,
s snežno ruto na glavi, tiha nevesta,
koga čakaš ves dan?

Z usti smeha,
strtega,
kjer se vračata cesta v Yóšida, in meglà.

Veš, da črnim kamnom
vijolice šepetajo
ognja novo povest?

Veš, da s trni grma
se češnje igrajo,
v kot podrti bežeč?

Tistega, ki sanjaš o njem,
so v petek ubili,
s krikom tvojih trpljenj.

Živega
smo na vrtu z nedeljsko zoro odkrili!
Preden v mesto je šel.

Fudži, z belo ruto,
zakaj mi nočeš verjeti?
Noč in dan sem veslal,

v trudni, bedni barki
z vestjó sem moral hiteti:
Tvoj ljubimec je vstal!

Na severnem pobočju gorovja Fudži, v vasici
Áashi-ga-óka, aprila 1971

IZ SONČNE ZAMBIJE

BARICA ROUS MED NAMI

Desetega septembra smo jo pozdravili na lusaškem letališču. Dve leti smo si dopisovali, urejali dokumente, „upali in se bali“, končno so te težave za nami in Barica je že sredi svojih gobavcev v Liteti, v največjem gobavskem naselju in bolnici za gobavce v Zambiji.

Doma je iz naše najbolj misijonske župnije – iz Beltincev v Prekmurju. Končala je srednjo med. šolo, ima večletno prakso v raznih bolnicah, eno leto je preživela tudi v Angliji.

Eden od prvih, ki ji je poslal pozdrave iz domovine, je mariborski škof dr. Maksimilijan Držečnik:

„Veseli me, da ste srečno dospeli na kraj svojega bodočega misijonskega delovanja. Želim vam, da bi se kmalu privadili na novo okolje in pogumno začeli z delom. Božji blagoslov in Marijino varstvo naj Vas spremlja na vseh Vaših potih!

Lepe pozdrave iz domovine Vam, p. Kokalju in vsem našim misijonarjem in misijonarkam v Zambiji pošilja:

† M. Držečnik, škof.

O. Jože Kokalj S.J. z novo misijonarko pred zambijskim parlamentom.

Barbara je takoj po prihodu v bolnico začela obiskovati tečaj o gobavosti. Misijonskim prijateljem pošilja nekaj podatkov o tej bolezni.

GOBAVOST

Gobavost je nalezljiva bolezen, ki jo povzroča bacil leprae. Odkril ga je dr. Hansen 1874. leta. Zbolijo lahko ljudje vseh ras in vseh starosti.

Človek se lahko okuži na tri načine: – po direktnem dotiku kože (seveda koža mora biti ranjena) – po kapljični infekciji (s kašljanjem bolnik trosi bacile okrog sebe) – in z uporabo predmetov, ki jih rabijo bolniki.

Diagnoza se določa: klinično (z zdravniškim pregledom), bakteriološko (pregled krvi pod mikroskopom) in z biopsijo (izreže se delček površine živca in se pregleda).

Gobavost je bolezen živcev in kože, vendar bacil najrajši napada živčevje. Posebno rad ima hladnejša mesta na telesu, zato ga bolj pogosto najdemo na obrazu, rokah in nogah. Bolezen se hitreje širi v hladni letni dobi.

Imamo TRI VRSTE gobavosti, vse pa povzroča isti bacil. Za kakšno vrsto gobavosti bo bolnik zbolel, je odvisno od odpornosti organizma.

Bolnikov, ki imajo najlažjo obliko gobavosti, sploh ne najdemo v bolnicah. Bolnik ima eno ali dve lisi na koži in prizadet je le en živec ali pa sploh ne. Prizadeta koža je suha, brez pigmenta, neobčutljiva za dotik, temperaturo in bolečino.

Bolnik druge vrste je toliko odporen, da se bolezen ne razširi po vsem telesu. Več delov telesa in več živcev pa je prizadetih. Zdravljenje je dolgotrajno, toda bolnik lahko ozdravi.

Najhujša je tretja oblika – bolezen je razširjena po celem telesu. Bolnik mora biti celo življenje pod zdravniškim nadzorstvom in terapijo.

Mislím, da bo vsakega zanimalo, zakaj je toliko invalidov med gobavci. Nekateri so brez prstov ali delov rok in nog. To ni zaradi

same bolezni, ampak je le posledica bolezni. Kot sem že prej omenila, so prizadeti živci in koža. Koža je suha, ker žleze lojnice in znojnice ne delujejo. Zaradi prizadetega živca bolnik ne občuti bolečin.

Ker je koža suha, začne pokati, toda bolnik se za to ne zmeni, ker ga ne boli. Suha koža se hitreje rani, v rane se naselijo druge bakterije, ki razkrajajo tkivo, rana se veča in bolnik lahko izgubi vid.

Zelo važno je torej, da vsak prizadet ud negujemo, mažemo, da nikoli ni suh. Vsako malo ranico začnemo takoj skrbno negovati.

Danes sem opisala bolezen gobavosti. Drugič pa vam kaj povem o bolnikih in delu v bolnici.

Barica Rous

NA NOVEM MISIJONU

P. Rudež se je prve dni novembra vrnil z večmesečnega dopusta v domovini. Zdaj je nameščen v prostranem podeželskem področju, ki se razprostira severno od župnije Matero v Lusaki.

P. Rudež nas obvešča o svojem novem delu:

„Lepo sem se vživel v svoje novo delo, kakor da ne bi bil na počitnicah, čeprav je moje delovanje zdaj precej različno od dela, ki sem ga imel prej.

Spet sem postal „bushman“, tj. misijonar na podeželju. Tokrat je moje področje samo nadaljevanje župnije p. Kokalja. Moj misijon obsega petdeset kilometrov ob cesti, ki veže Lusako s severom. Poseben problem so jeziki. V šoli se uče jezik tonga, v vaseh večinoma govore jezik lenje in nyanja ali bema. In to so res različni jeziki.

V kraju Moomba imam lepo cerkvico z dvema sobicama.

Najprej sem šel obiskat šole. Kolikor vem, jih je 19. Mimogrede sem vzel na svoj kamijon kakšnih 20 otrok in imel prvo mašo za kakšnih 150 otrok. Bilo je to v eni od naših katoliških šol.

Pri drugi šoli so me hladno sprejeli. Kmalu sem spoznal, zakaj. Eden od učiteljev je adventistični pastor. Pri tretji šoli so me sprejeli z odkritim veseljem. Vprašal sem, če je kaj katoliških otrok. Takoj bom zvedel, pravi ravnatelj. Zažvižga in vsakdo gre v svoj razred. V nekaj minutah so bili vsi katoliški otroci zbrani v enem razredu: 26 šolarjev. Kar lepo število, za kraj, za katerega so mi rekli, da nima katoličanov.

V četrti šoli mi pravi ravnatelj, da je sam pripravil 25 otrok za krst in da se jezi, ker ni nobenega misijonarja na ogled. Ravnatelj je povabil otroke, naj me kaj vprašajo. Kakšna so vprašanja? Najprej:

Zakaj je toliko sekt in potem: Katera sekta je prava? Končno: Kdaj bomo krščeni? No, sem jim razložil, na to se pa moramo temeljito pripraviti.

Ob cesti, le 15 km od župnije Matero, bi rad zgradil cerkvico. Molite, da bi bilo kaj iz tega. Zdaj pripravljam zasilno poslopje, da bomo imeli v deževni dobi, ki smo jo pravkar začeli, vsaj streho nad glavo.

Vaš p. Rudež

ZANIMIVI PODATKI

Na eni od visokih šol v Lusaki so med šolskim poukom izvedli anketo, na katero so odgovorili vsi študentje.

Od 340 študentov jih je 95% izjavilo, da so kristjani. Precej jih je, ki niso krščeni, toda smatrajo se za kristjane.

52% jih hodi vsaj mesečno k bogoslužju, vsak teden pa 69 študentov.

V anketi so morali odgovoriti tudi na nekaj preprostih vprašanj o temeljnih krščanskih resnicah. Slabo so se odrezali. Nekateri so od krščanskih praznikov poznali le Božič.

Večina veruje v čarovništvo. Med tistimi, ki so imeli krščanski verski pouk v osnovni šoli in v gimnaziji, jih še vedno 56% veruje v čarovništvo.

96% zagovarja „family planning“, načrtovanje družin. Le malo pa jih je, ki branijo mnogoženstvo.

V Zambiji mora vsak fant plačati doto nevestinim staršem. Če tega ne stori, ga celo mi ne poročimo, ker smatramo, da zakon ne bo obstal. Večina študentov soglaša s plačanjem dote (povprečno 100 dolarjev).

NAJNOVEJŠE PISMO o. KOKALJA DJ

Iz Lusake se nam je oglasil sam o. Jože Kokalj DJ s pismom z dne 16. decembra 1971. Med drugim sporoča:

„Gospodična Barbara Rous, naša nova laiška misijonarka, je torej tu. Deo gratias! Zelo smo zadovoljni z njo. Daleč je od mest, 80 km do Lusake, in smo ji omislili avtomobil, ki ga res nujno potrebuje. Pri Kristini v Lusaki ima v laiškem centru svojo sobo, da lahko pride na pogovor in počitek, kadar hoče.

Zinka Hercog je pa odpotovala v Avstralijo, kjer bo še nadaljevala študije, zato je ne štejemo za misijonarko. Kako se bo odločila pozneje, še ne moremo vedeti; vsekakor jo vleče nazaj.

V februarju odpotujem na obisk v domovino in marca v ZDA in Kanado. V domovini bi rad izdal knjigo spominov na prvih pet let misijonarjenja. Precej sem že pripravil in upam, da bo knjiga majhen doprinos naši misijonski literaturi. Pisana bo v obliki spominov.

Upam tudi, da bom v domovini kaj storil za nove poklice. Predvsem bi rad, da se uršulinke vsidrajo v Zambiji ob odlični s. Zori Škerlj. Tudi na nove laike upam.“

Pripominjamo, da smo tega modernega misijonarskega pionirja, ki se je navzel misijonske vneme in sodobnih pogledov na misijonarstvo kot član Slovenske misijonske dijaške zveze iz predvojnih let v Ljubljani, povabili, naj napravi skok tudi v Argentino, kjer mu sicer ne bomo mogli nuditi toliko gmotne opore kot v Združenih državah, a ga bomo toliko bolj obdali z misijonsko ljubeznijo; mi pa se bomo ob njem marsičesa naučili o praktičnem misijonarskem delu v naprednih deželah v Afriki in se poživili v misijonski ljubezni. Dobrodošel tedaj! Ne vemo sicer, če se bo mogel odzvati našemu vabilu; prepričani pa smo, da bo to storil, če bo le količkaj mogel.

„Takole včasih gledam na del svoje fare Matero. Strašno hitro raste; zdaj je po državnih statistikah v fari že vsaj 75.000 ljudi.“ To je napisal o. Jože Kokalj, na hrbtno stran fotografije.

ALI NI TO LITERATURA?

JANEZ PUHAN, C.M., Madagaskar

Ko še nisem preobložen z delom, imam čas, da Vam kaj pošljem za Katoliške misijone. Študiram namreč v Ambositri malgaščino s skupino tridesetih misijonarjev iz vseh koncev sveta. V večini so Kanadčani. Razpoloženje med njimi je prijetno. V prostem času brenkam na kitaro in „zganjam“ šport. Ob nedeljah in sobotah grem s skavti na taborjenje, kar je odlična priložnost za počasno prodiranje v malgaško dušo, ki je spočetka zelo zaprta in silno občutljiva, ko se ti zaupa, pa do konca zvesta. Prepričan sem, da bom teh osem mesecev precej pridobil, kar mi bo dobra podlaga za bodoče delo v našem misijonu.

Pošiljam Vam v prevodu govor nekega vaškega predstavnika, ki ga je imel za zbrane misijonarje ob priliki prihoda novih misijonarjev. Pošiljam ga, ker mi je všeč zaradi obilice primerov iz vsakdanjega življenja. Malgaška govornica je res konkretna brez abstraktnosti kot verjetno vsi mladi jeziki. Malgaši so mojstri besede, vsi dobri govorniki in za svoj govor si vzamejo čas.

V slovenščini gotovo govor ne bo tako bogat, kot je v originalu, pa sem se trudil, kolikor se je dalo, da bi ohranil njegovo pestrost. Poslušajte, kako zanimivo zna govoriti Malgaš!

„Petelin, preden zapoje, zaplahuta s perutnicami. Bik, preden začne borbo, muka in stresa z rogovi. Tako tudi jaz prosim tisočkrat oproščanje, predno začnem govoriti pred tem zbranim občinstvom „očetov in mater“ (misijonarjev). Zakaj prosim, da mi oprostite? Zato najprej, ker nisem oče ampak sin, nisem prvorojenec ampak najmlajši. Če se spodobi, da najmlajši nosi prtljago, pristoji starejšemu, da govori. Vendar si vzpodbujen z blagoslovom starejših upam odpreti usta pred vami kot mršav vol, ki je obdarjen z velikimi rogovi.

Današnji praznični dan, ki je vreden več kot sto drugih, je podoben možu, ki prihaja k vam prinašajoč polno naročje sladkornega trsa, hrbet obložen s težko vejo banan in na glavi noseč satje polno medu. Vse, kar prinaša, je prepolno sladkosti.

Ko se eno leto isteče, gotovo pride drugo, ki prinese kaj novega in lepega. Tak je današnji praznik, mestna utrdba, bodeča ograja, obrambni stolp palači in ključavnica vratom, ki varujejo naš dom. In če je gorsko sleme postelja megli, če so jezera postelja komarjem, če so skrite struge rek postelja krokodilom, so misijonarji postelja dobrote.

Vi ste tukaj oporniki, sleme, kjer se stikajo strešni tramovi. Vi

ste lokvanj, ki krasi dolino. Vi ste drevo, obloženo z biseri, katerega senca je bujno zelena.

Za dobro naših malgaških otrok si tarete svoje prsi in lomite hrbte. Nikdar ne upognite ramen pod težo dela, nikdar ne tožite zaradi žuljev na vaših rokah. Vi niste kakor lenuh, ki si hoče sposoditi lopato pa sam pri sebi pravi: „Bog daj, da bi je nikjer ne našel“. Vi tudi niste kot negotova piroga, ki ti uide, predno jo utegneš zaveslati. Vi niste kot roj kobilic, ki ga veter prinaša in ne ve, zakaj prihaja. Prav nasprotno. Vi veste, kaj hočete. Vi hočete dobro človeškim otrokom, tem, ki živijo pod tem modrim nebom. To dobro, ki ga vi delite, je kakor veliko pomladno sonce za našo deželo. „Gora je bila obiskana in dolina ni bila pozabljena.“ Veliko več kot samo Evropo božajo vaši žarki. Preko bregov in preko velikega morja prihajajo k nam in oblivajo Madagaskar.

Vaša dobra dela ne bodo sejana v prazno kot kamen, ki je vržen med vrabce, ali kot samotni strel, poslan proti nebesnemu svodu. Vaš kazalec ne bo nikdar strt.

Vi ste poganjki velikega drevesa in mi smo dediči gozda. Mi smo puške, sinovi topov. In mi vemo, da moramo biti cdmev vašega mogočnega glasu. Ko bi le mogli vsem očem pokazati, da je riž, ki ste ga vi sphali, resnično postal bel, da je res kuhana jed, ki ste jo vi postavili na ogenj. Če po obdelavi riževega polja spoznamo gospodarja, tako je treba po sinovih spoznati starše.

Morda se kdaj zdi, da smo vam za vaše delo nehvaležni kot potnik, ki je z nogo odrinil pirogo potem, ko ga je prepeljala čez reko. Zago-tavljamo vam, da vam bomo ostali zvesti kot voda in riž, ki sta skupaj na riževem polju in se spet srečata v lancu. Ostali vam bomo prijatelji, prepričani, da eno samo drevo ne napravi gozda, da med strnjeno tropo kokoši pes ne more prodreti, in da se množici, ki brede čez reko, ni bati krokodilov.

Z vašo pomočjo bomo delali, odvrtačujoč se od utvar tega sveta, čigar obljube so kakor voda, ki polzi po skalni strmini. Od daleč se blišči, toda ko se skloniš, da bi jo zajel, nimaš s čim napolniti prgišča.

Na ta praznični dan bi vam po običaju naših prednikov radi podarili „škofijo“ tega piščanca v znak našega spoštovanja. Res, to je sicer malenkost kot skodelica, do polovice napolnjena z medom. Toda vaše srce bo dodalo ostalo, da bo mera polna.“

Pa recite, da niso duhoviti in slikoviti ter prisrčni naši Malgaši. „Škofijo“ piščanca poznate. Na Madagaskarju je ta kos pridržan za gospodarja ali gosta. Imel sem že priliko oziroma čast, da sem kot gost obiral zadnji del piščanca.

Naj dodam še vsem znanim in neznanim misijonskim prijateljem „malgaški“ pozdrav, torej iskren.

ŽIVI OGENJ NAD APOSTOLI

Henri Gheon – Misterij v 12 slikah – Poslovenil Janez Zupančič

ČETRТА SLIKA

ZASTOR pri obednici se počasi odgrinja, medtem zbor žená poje polglasno velikonočno pesem veselja. Slika nam pokaže Marijo, okrog katere so zbrani apostoli; roke in obraze upirajo v nebo. Isto potem stori tudi zbor žená in učencev, Marija Magdalena, Marta, Matija, Štefan in pri prizorišču Zbor A. Janez drži svečo, Peter ključe, Jakob sv. pismo. Tedaj prideta skozi obokani vhod dva belo oblečena angela in se šele sredi prizorišča ustavita. Aleluja utihne.

Angela: Možje Galilejci, kaj stojite in gledate v nebo?

Ta Jezus, ki ga iščete tukaj, bo tako zopet prišel, kakor ste ga videli iti v nebo...

Igrski vodja (glasno): Da vas sodi.

Ves zbor (zamolklo): Da nas sodi.

Igrski vodja: Sonce rešenja je zašlo, ker je izpolnilo svoje poslanstvo.

(Apostoli, učenci in žene pove-sijo oči, angela stopita prav do njih; prvi vzame v roko Janezovo svečo, drugi jo ugasne. Nato molče odideta noseč sve-čo.)

PETA SLIKA

JANEZ pade jokaje Mariji v naročje in tudi Peter se obrne k njej. Ostali apostoli pridejo iz obednice. Marta pade na kolena in obraz zakrije z dlanmi. Marija Magdalena pa ostane zatopljena v čudežni prikaz božjega veličastva.

Zbor žena: Izgubili smo ga.

Zbor učencev: Zapustil nas je.

Marija Magdalena: Najprej je ugasnil njegov mili pogled.

Marta: Zvezdi njegovih nog sta nam svetili najdlje.

Štefan: Samo še velik oblak se je zdel.

Marija Magdalena: Pa tudi oblak se je razpršil.

Marta: In nobenega sledu ni bilo za njim.

Apostoli: Nobenega več.

Zbor žena in učencev: Nobenega več. (Premor.)

Peter: Bratje, ali razumete? Gospod je odšel, Dobri Pastir je zapustil svojo čredo. Sami smo ostali.

Zbor žena in učencev: Sami smo, čisto sami.

Apostoli (razen Janeza): Kakor oni večer na Kalvariji.

Peter: Nič nam ne bo koristilo, če se bo vrnil zato, da bo zopet odšel.

Zbora učencev in žená ter apostoli (razen Janeza): Sami smo. Čisto sami.

Peter: Kdo nam bo vodnik na zemlji? (Premor.)

Janez (se oprostí iz objema Marije): Peter, kaj imaš tako malo vere? Ali ga hočeš spet zatajiti?

Jakob: Kaj nisi ti naš vodnik?

Andrej: Ali ni tebi izročil ključev?

Marija: Pasi moja jagnjeta! Pasi moje ovce!

Zbor učencev: Pasi moja jagnjeta!

Zbor žená: Pasi moje ovce!

Zbor učencev: Tako je dejal.

Zbor žená: Tako je dejal.

Andrej: Ali je tako ali drugače dejal, brat moj?

Peter (se prikloni Mariji):

Mati, oprosti mi, ubog grešnik sem. Dvakratni grešnik sem, ker so okorne moje roke in moja pamet kratka. Samo dve reči sem vedno dobro umel: metati mreže v jezero in prezirati ukaze svojega Gospoda. Vam vsem je to znano in tudi njemu ni bilo skrito.

Zakaj me je potem izbral? (Pade k Marijinim nogam in gorko ihti. Apostoli in učenci se zberó okrog njega.)

Zbor učencev: Res je, res je. Spoznal je samega sebe.

Filip: Da, zakaj je izbral grešnika?

Tomaž: Ribiča?

Jernej: Nevedneža?

Matej: Nevedneža? Saj ne zna ne brati, ne pisati, ne računati!

Učenci: Prav praviš, Matej.

Tomaž: Trikrat ga je zatajil pred deklami.

Učenci: Res je, Tomaž.

Peter (tiho): Trikrat, trikrat, Gospod!

Jernej: Priznal je, ste slišali?

Filip (močno): Naj odloži svojo službo!

Tomaž (prav tako): Naj nam izroči ključe!

Matej: Prav bo, če bomo našli nekoga bolj učenega in bolj pravičnega!

Jernej, Filip, Tomaž, Matej: Mi ne gremo za njim.

Učenci: Mi ne gremo za njim!

Zbor žená: Mati, Mati! Nič ne odgovoriš na njih jezo?

(Janez, Jakob in Andrej, ki stojе okrog Marije, posežejo vmes.)

Janez: Matej, Judež je bolj razumel in vendar ga je prodal za denar.

Andrej: Kdo izmed nas, Filip, še ni izdal Učenika?

Jakob: In kateri, ki je zdvomil nad njim, je položil roko na njegovo stran, Tomaž?

Janez, Andrej, Jakob: Učenik je izbral Petra.

Drugi: Zakaj? Zakaj? Zakaj?

Janez: Naša Mati vam bo razodela, ker ona pozna skrivne namene Učenicove.

Marija: Zaradi njegove slabosti, otroci moji, nevednosti in preprostosti, zato, da ne bi bilo ničesar na njem, česar ne bi sprejel od svojega Gospoda.

Sedaj je kakor prazna posoda, iz trde in okorne ilovice, ko pa bo prišla ura, bo prišel vanj Duh Očevov.

Ste razumeli, otroci moji?

(Apostoli se pomirjeni umaknejo, Marija narahlo dvigne Petra.)

Dajte, objemite svojega brata in dokler ne pride Sveti Duh, da vas napolni, storite, kar vam poreče.

(Vsi ga po vrsti objamejo.)

Zbor učencev (zelo mirno): Pasi moja jagnjeta!

Zbor žená: Pasi moje ovce!

Zbor A, B, C (kot odmev): Pasi moja jagnjeta.

Ves zbor (prav tako): Pasi moje ovce!

Igrski vodja (glasno): Ti si Peter, to je skala, in na to skalo —

Ves zbor (zelo močno): — bom zidal svojo Cerkev.

Igrski vodja (zelo močno): In peklerska vrata je ne bodo premagala.

(Oglesi se pesem Tu es Petrus, zbor žená z Marijo se umakne na levo pod tribuno, apostoli, obkroženi od učencev, pa ostanejo negibni, strnjени, v sredini, okrog Petra. Pesem utihne.)

(Bo še.)

naši misijonarji pišejo

DVE NOVI MISIJONARKI

Prvo je dalo slovensko izseljenstvo: usmiljenka s. CECILIJA RODE, rojena kot Francka pri Adamovih na Rodici, tik Grobelj pri Domžalah. Njena družina je bila največja podpornica in prijateljica misijonarjev v misijonišču v Grobljah in od tam izhajajoče misijonske akcije. Po vojni so se skupaj s tolikimi drugimi izselili v begunska taborišča v Avstriji, od koder je družina prišla v Argentino. Tu sta dva člana družine stopila na pot sinov sv. Vincencija Pavelskega, lazaristov in usmiljenk. Njen brat dr. Franc Rode je potem študiral v Rimu in v Parizu ter odšel kmalu po doktoratu pomagat domov vstajajoči slovenski Cerkvi in je zdaj kot lazarist profesor na teološki fakulteti v Ljubljani. Francka pa je kot usmiljenka opravila profesorski študij in bila nekaj časa ravnateljica srednje šole usmiljenk v Ramos Mejía pri Buenos Airesu; s tega mesta pa so jo na lastno prošnjo vrhovni predstojniki družbe poslali v Iran (Perzijo).

Ob odhodu je nismo razglasili za misijonarko in se tudi od kot takšne nismo poslovili, kajti nismo vedeli, v kakšnem delokrogu bo živela in se žrtvovala v tej mohamedanski deželi prednje Azije. Če bi bila le profesor na kakšni srednji šoli tamkašnje francoske ali sploh tuje kolonije, bi jo težko prištevali v našem pomenu med misijonarko, kakor tudi ne prištevamo mnogih slovenskih redovnic in duhov-

nikov, ki delujejo po Palestini in drugih deželah prednje in Male Azije ter Egipta. Prosili smo jo pa, naj nam takoj sporoči, kakšen je njen dokončni delokrog, kajti če bo delovala med domačini muslimani, jo bomo gotovo morali šteti med slovenske misijonarke.

Prav na misijonsko nedeljo 1971 pa nam je s. Cecilija Rode to pismo tudi napisala in nas z njim resnično razveselila, kajti res so ji odločili delokrog med muslimansko mladino; zdaj gledamo v nji novo slovensko misijonsko moč. Tako jo zdaj predstavljamo svojim bravcem in vsej slovenski misijonski javnosti, jo pozdravljamo želeč ji največjih uspehov pri misijon-

skem delu; misijonskim prijateljem pa jo priporočamo v molitev in v vsakršno pomoč.

Njeno pismo se glasi:

„Pišem vam iz Tabriza v severozahodnem Iranu. Tu sem od konca meseca julija. Nisem vam takoj pisala, kajti med počitnicami sem se posvečala študiju jezika in drugega in nisem še imela določenega delokroga.

Tukajšnja šola je manjša od one v Teheranu, kjer sem bila prve mesce. Imamo krog 500 učenk; pouk je dvojezičen: francosko in iransko. Znam ravno toliko francosko, da otroke otroškega vrtca lahko učim tega jezika; njihova materinščina je kajpada iransščina, ki sem se je takoj po prihodu v deželo resno lotila.

V šoli nas je šest sester, tri Francozinje, dve Iranki iz Tabriza in jaz. Učenke so po veliki večini muslimanske vere; med njimi je pa tudi kakih 30 kristjank kaldejskega obreda. Tu je namreč veliko Armencev, ki so ostali Cerkvi zvesti. Ob nedeljah popoldne pridejo k nam deklice katoličanke, da se igrajo in se medsebojno spoznajo ter kaj dobrega nauče. S sestrami Iranko jih zabavava; pride jih od 15 do 20. V vsakdanjem otroškem

vrtcu imamo samo 3 Francozinje katoličanke; vsi drugi otroci so muslimani.

Določili so mi tudi, da obiskujem gobavsko naselje. Ena naših sester, ki govori iransščino, hodi tja že deset let, da žene in dekleta uči šivanja. Zadnjič sem peljala tja tudi 30 otrok v spremstvu nekaterih staršev. Zavod je med gorami. Živi tam kakih 400 bolnikov. Prav lepo skrbe zanje. Tudi mali bratje Jezusovi (De Foucoldove družbe) žive med njimi že 12 let in so zelo izboljšali življenjske in zdravstvene pogoje v zavodu.

Šole za mladino so tukaj izrednega moralnega pomena. Kraljica Pahlevi je bila učenka naše šole v Teheranu. S sestrami, ki je bila njena profesorica, si stalno dopisujeta, pogosto gre leta h kraljici tudi na obisk. Kraljica je zelo velika socialna delavka in si vsestransko prizadeva za dvig moralnega življenja. Kralj (šah) ima samo eno ženo, ki je že tretja po vrsti. Oba se trudita za napredek cesarstva.

Usmiljenke smo v Perziji že 100 let. Delo morda ni tako vidno plodovito kot po misijonih, npr. v Afriki, a Cerkev nas želi tu sredi muslimanskega sveta in že ve, zakaj.“

SLOVENSKA LAIŠKA MISIJONARKA MED PRIMITIVCI V BRAZILIJU

Ko smo čuli, da je šla TONČKA SUHADOLNIK iz Slovenije v Brazilijo kot laiška misijonarka, smo se hoteli najprej prepričati, če res deluje med še večinoma nekrščenimi Indijanci v notranjosti Brazilije, ali pa e apostolira kot toliko nas med že krščenimi prebivalci južnoameriške celine. Zato smo ji pisali in jo prosili, naj nam svoj delokrog opiše, da jo bomo lahko trdno vključili med slovenske misijonarke in misijonarje za čas, dokler bo v svojem delovnem področju.

V prijaznem pismu 7. decembra lani nam je Tončka Suhadolnik takole odgovorila:

„Presenetili ste me s svojim pismom; postavili ste mi veliko zanimivih vprašanj in upam, da mi bo vsaj v glavnem uspelo nanje odgovoriti.

Slovenska misijonska akcija, kot pravite, smatra kot misijonska področja samo tiste pokrajine in tiste rodove, ki so strnjeno še zunaj krščanstva, in šteje za misijonarje samo tiste osebe, ki delajo med temi ljudmi. Mirne duše morem reči, da se pod

Tončka Suhadolnik je na hrbtno stran fotografije napisala: „Skupaj z mojimi Indijanci; otroci so pač moja ljubezen.“ Misijonarka je na levi.

tem vidikom štejem med misijonarke. Delujem namreč med Indijanci iz plemen Paacas Novos in Makurapi, ki so še pogani in necivilizirani.

Po poklicu sem višja medicinska sestra. Moje delo tu je skrb za bolnike, zdravstvena vzgoja in, kar je brez dvoma najbolj delikatna zadeva: s svojim delom in življenjem naj bi tem ljudem približala pojem krščanskega življenja. Sem v sklopu avstrijske laiške organizacije OED (Österreichisches Entwicklungshelferdienst). Od te organizacije sem jaz edina tu v Rondoniji. Nekaj kolegijev deluje v Mato Grosso, veliko jih je na Novi Gvineji in v Afriki. Tu v Saragani sem letos delala skupaj z dvema Brazilcema, tudi laikoma, ki sta člana brazilske laiške organizacije OPAN.

Saragana je naselje Indijancev, od-

daljeno 260 km od Guajara Mirim, kjer so zadnje sledi civilizacije. Kraj leži ob rokavu reke Guapore. Ob reki je še več naselij, kjer pa ni Indijancev. A vse področje je zaenkrat brez duhovnika in brez zdravnika. Najbližji zdravnik je v Guajara. Potrebe so tu resnično neizmerne, tudi podnebje ni ravno lahko, saj je kar naprej nad 30 stopinj Celzija in zelo vlažno. Poseben križ so roji komarjev.

Bog vam plačaj za prvo številko Katoliških misijonov (november)! Toliko zanimivega in lepega je v njih. Tako npr. o Barici Rous, s katero sva se skupaj odločili za to delo, samo da sta se najini poti ločili: ona v Zambijo, jaz pa v Brazilijo; ona k našim, jaz pa k povsem tujim. Toda tudi jaz po šestih mescih lahko samo rečem: Bogu iskrena hvala, da mi je pokazal to pot.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

ŠE O MISIJONSKI NEDELJI V GORICI

Naše poročilo o praznavonju misijonske nedelje v Gorici v naslednjem izpopolnjujemo s poročilom, povzetim iz goriškega Katoliškega glasa.

„Letošnja misijonska nedelja je za slovenske vernike v Gorici res bila misijonska, saj so imeli ves dan v svoji sredi rojaka, misijonarja iz Zambije, p. Radka Rudeža.

Zanje je ponovil v cerkvi sv. Ignacija na Travniku svojo srebrno mašo. Na koru je med mašo zelo ubrano prepeval mešani zbor Lojze Bratuž pod vodstvom prof. Jericija ter prvič izvajal slovensko mašo Štefana Kovača. Vzdušje v cerkvi je bilo res prisrčno, k čemur je pripomogla tudi živahna beseda g. misijonarja.

Popoldne je bila v isti cerkvi misijonska pobožnost, nato pa prireditve v korist misijonov v Katoliškem domu. Kljub izredno lepi nedelji – temperatura se je dvignila na 25 stopinj – so naši ljudje popolnoma napolnili dvorano in galerijo, dokaz, da imajo globok smisel za misijonsko delovanje Cerkve.

Za uvod so igralci prosvetnega društva Šandrež odigrali enodejanko „Juntez“ in vse navzoče spravili v dobro voljo. Prav bogat na dobitkih je bil tudi misijonski srečolov, ki ga vsako leto z vzorno skrbnostjo in veliko vnemo pripravijo članice Marijine družbe.

Po odmoru je pa nastopil še enkrat p. Radko Rudež. Najprej je razložil, kje je doma in kje je študiral. Tako smo zvedeli, da je bil njegov oče iz Kobjeglave na Krasu, mati pa iz Slavine pri Postojni. Sam se je rodil v Istri, ker so njegovega očeta, ki je bil železničar, predstavljali sem in tja. Končno so ga poslali v Alessandrio v Piemontu, kjer je oče umrl. Mati se je s tremi nepreskrbljenimi otroki vrnila v Gorico in vsem trem sinovom omogočila študiranje. Branko in Radko sta postala duhovnika, Marijan pa živi v Argentini.

Prav privlačno je nato p. Rudež opisal svoje delo in delo ostalih slovenskih misijonarjev v Zambiji, pokazal vrsto barvnih diapozitivov, nazadnje pa zmolil v jeziku nianča očenaš ter podelil v tem jeziku vsem navzočim blagoslov.“

V isti številki Katoliškega glasa smo zasledili napoved misijonske prireditve, ki so jo imeli 31. oktobra 1971 v župnijski dvorani v DOBERDOBU in ki je vsebovala najprej igro v treh dejanjih „Priče“, dalje rajanje po indijskih motivih in končno bogat srečolov za misijone.

MISIJONSKI SREČOLOV V LONDONU

Misijonska delavka v Angliji ga. Gabrijela Rehberger iz Bedforda nam v pismu z dne 18. decembra 1971 sporoča sledeče:

„5. decembra smo imeli v Londonu misijonski srečolov. Iz Bedforda se nas je odpeljalo v London kar 45 Slovencev s posebnim avtobusom. V Londonu so se nam pridružili še tam živeči Slovenci; prišli so še iz drugih krajev, a kljub temu število ni doseglo dosti nad 100 oseb.

Prireditev je bila lepo po sporedu: najprej maša, nato Miklavževanje in končno srečolov. Vsega denarja smo dobili 106 funtov. Izdatkov je bilo 31 (tiskovine in dobitki). Ostalo je torej čistega 75 funtov, kar sem že odposlala na Madagaskar g. Česniku.“

KAKO JE POTEKLA 21. MISIJONSKA VELETOMBOLA V BUENOS AIRESU

Naj podamo o tem kratko poročilo v brzojavnem slogu:

Čas: 9. januarja 1972.

Kraj: Ateneo Don Bosco v Ramos Mejía, kot vsa zadnja leta.

Vreme: Prekrasno.

Udeležba: Malo manjša kot prejšnja leta, a še vedno okrog 2000 ljudi.

Glavni dobitek: Daroval Luka Milharčič ml. razne stvari po izbiri, vsaka v vrednosti do 200.000 starih pesov. Zadel je odsotni argentinski prijatelj Ismael R. Ribero; njegova zastopnica je izbrala profesionalni magnetofon znamke Hitachi.

Ostali dobitki: Še drugih 50 tombol: 200 činkvinov in 250 kvatern.

Dobitki so bili letos izredno bogati. Poleg tega smo na zastonjske srečke razdelili še okrog 30 spominčkov slovenskih misijonarjev.

Tombolske srečke so bile po 200 starih pesov.

Sodelavci: Isti kot vse dosedanje tombole.

Avtomobilska akcija: V običajnem obsegu.

Propaganda: Predvsem po verskem tedniku Oznanilo: skozi tri tedne v vsaki številki po štiri različni oglasi. Radijsko propagando nam je v slovenski radijski uri brezplačno oskrbelo društvo Zedinjena Slovenija.

Potek prireditve: V najlepšem redu, v spošno zadovoljstvo.

ZA PRIMERJAVO – STATISTIČNI PREGLED DOHODKOV IN IZDATKOV
LANSKE IN LETOŠNJE VELETOMBOLE

	LANI	LETOS
DOHODKI		
(v starih argentinskih pesih)		
Darovi za dobitke	309.950	308.500
Prispevki ob vhodu	99.400	87.450
Prodane tombolske srečke		
(lani po 100, letos po 200 pesov) .	900.700	1,442.800
Družabne igre	47.470	41.880
Bar	274.681	404.180
Darovi srečnih nagrajencev	29.000	10.000
Prodani preostali dobitki	100.000	60.000
Oglasi Slov. Kred. zavoda S.L.O.G.A. . .	20.000	30.000
SKUPNO pesov	1,781.201	2,384.810
 IZDATKI		
Nakup dobitkov	307.343	403.859
Najemnina za stole, mize ip.	66.500	90.000
Najemnina za zvočne naprave	25.000	38.000
Bar	195.900	217.350
Tombolske srečke in tiskovine	52.000	64.500
Prevozi	15.200	10.775
Oglasi	35.000	60.000
Razno	3.700	10.100
SKUPNO pesov	700.643	894.584

Lanski izkupiček je bil 1,080.558 pesov, za kar smo kupili 2.315. dolarjev (po lanskem kliringu 450 pesov za dolar).

Letošnji izkupiček je bil 1,490.226 pesov, za kar smo kupili 1.552 dolarjev (po letošnjem kliringu 960 pesov za dolar).

Sklep: Večja požrtvovalnost rojakov je zaradi polomljenega argentinskega gospodarstva rodila misijonarjem manjši dohodek.

Naša zahvala: Vsem darovalcem, sodelavcem in udeležencem v imenu misijonarjev – tisočkrat Bog plačaj!

Božja zahvala: Milosti polno novo leto!

Za slovo: Nasvidenje na 22. misijonski veletomboli 1972!

Slika desno: Rezelj Lojze oznanja ljudstvu, da je glavni dobitek zadet, Ladislav Lenček izraža veselje nad dogodkom, v sredini María Eugenia Casteluccio, nečakinja argentinskega prijatelja, ki je dobitek zadel. V ospredju Rezljeva Martica, ki ne more skriti razočaranja, da ji je glavni dobitek ušel...

Slika spodaj: Gost iz ZDA, dr. Pavel Krajnik (v srcaji), skupaj z mamo, sestro-redovnico in sorodnicami. Pri mizi tudi véliki prijatelj in podpornik slovenskih misijonarjev, č. g. Stanko Skvarča.

Fotografije je daroval Lojze Erjavec.

M I S I J O N S K I D A R O V I

DOSMRTNE NAROČNINE

Hribar Zvonimir, Avstralija, 45 dolarjev; N. N., družbenica, Gorica, 25 tisoč lir; Kos Albina, Gorica, 25.000 lir.

DŠV in SDD

Iz Argentine (v pesih): Marija Ciperle, 6; Beno Tičar, Ramos Mejía, 6; Grile Marija in Jože, Villa Ballester, 5; Vombergar Stane, San Martín, 10. Marn Marjana, 6; Franc in Francka Mehle, 5; Zidan M. in Pavli M, 20; Ana Loh, 2,40 pesov.

(Vsi navedki za Argentino so v novih pesih.)

TISKOVNI SKLAD KM

Hribar Zvonimir, Avstralija, 5 dolarjev; Marija Jernejčič, Avstralija, 1 dolar; Zore Svetina, Avstralija, pol dolarja; Franc Sušnik, Slovenska vas (Argentina), 10 pesov.

MISIJONSKI ZAVOD

Ing. Cvetka Jakuš, Toronto, namesto rož na grob Pavli Škerl, 30 dolarjev; ing. Tugomir Jakuš, Toronto, 10 dolarjev; Peter Rot, Lanus (Argentina), 10 pesov; Katoliška ženska liga, Zupnija Brezmadežne, Toronto, 20 dolarjev; Veronika Dičeko, Toronto, 40 dolarjev.

V SKLAD VSEH SLOVENSКИH MISIJONARJEV

„Srečno in blagoslovljeno novo leto 1972 vsem našim dragim misijonarjem širom sveta in skromen dar 100 pesov poklanja družina Mehle, Tablada, Argentina.“ — Beno Tičar, R. Mejía, 10 pesov; Valenti Tone, Argentina, 50 pesov; N. N., ZDA, 5 dolarjev; za najpotrebnejše po Pavlu

Krajniku, 25 dolarjev; N. N., Tuquegneux, Francija, 100 frankov.

ZA MISIJONE

Argentina (v novih pesih): Marjan Lisjak, Ituzaingó, 2 pesa; rojaki v Mendosi na misijonsko nedeljo 1971, 200 pesov; družina Zakrajšek, San Justo, 20 pesov; N. N., 5 pesov. N. N., Loma Hermosa, 5 pesov; Marin Jožefa, Ramos Mejía, 10 pesov; Janez N. N., 10 pesov; N. N., Bs. Aires, 10 pesov.

Iz Avstrije (v šilingih): usmiljenka s. Božnar, 200.

Iz Francije, po čg. Dejaku: ga. Lahajnar, Audun-le-Tiche, 13 frankov; ga. Vončina, Aumetz, 100 frankov; ga. Požlep, Aumetz, 500 frankov.

Iz Venezuele, Ciril Bartol, 50 dolarjev.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Iz Argentine (v novih pesih): N. N., Hurlingham, za o. Jožeta Kokalja DJ, Zambija, 500 pesov; za Franca Buha CM na Madagaskarju N. N., 20 pesov. Za malgaški misijon: Miha Iglíč, Slov. vas, 50 pesov; za s. Justino Rójc na Madagaskarju, Lenka Grošelj, Mendoza, 130 pesov; za Petra Opeko CM in lačne otroke njegovega misijona družina Božidarja Finca, Ramos Mejía, 20 pesov; za o. Jožeta Cukalo DJ, iz nabiralnikov, Monika, Janika in Sašika Pezdirc, 60 pesov.

Iz Čile: čg. Anton Žagar za zambijski misijon 100 pesov; za malgaški misijon, 100 pesov.

ZNAMKE ZA MISIJONE

N. J., Buenos Aires; s. Francka Rode; družina Tone Rode; Marjan Lisjak, družina Zakrajšek (S. Justo),

KATOLIŠKI MISIJONI so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, „Slovenske misijonske zveze“. Izdaja ga „Baragovo misijonišče“. Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba „Editorial Baraga“, Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1972: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 20,00 pesov, podporna 50,00, dosmrtna 200,00. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600 (3200, 25.000) Lir; v Avstriji 60 (120, 1000) šilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF; v Angliji 1¼ (2 in pol, 18) funtov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Bs. As. — Dušnopastirska pisarna: Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang C.M. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber, 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill, 60608 U.S.A.

Kanada: Zupnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Časl CM, istotam. Za Montreal in okolico: 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev Jože Mejač CM, 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia. — Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3. — Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI. — Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. — Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford. — Avstralija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101; Vrabec Franc, Baraga House, 19 A'Beckett St., KEW. Vic.

Lenka Grošelj (Mendoza), Veronika Lampret; N. N., Buenos Aires; otroci iz Mendoze; Marija Snoj. Vsi so iz Argentine.

1000; N N., 10.000; N. N., 15.000; ga. Ražen, 10.000; F. F., 2000 lir.

2 krsta na imeni Marija in Peter, 2000 lir.

Za odkup in krst zamorske deklice na ime Marica, 5000 lir.

Perat Anica za misijonarja Ivana Štanta CM, 10.000 lir; N. N. za sestro Kosovel, 10.000 lir.

Pok. dr. Jakob Ukmar o. Stanku. Podržaju DJ v Bengalijo, 5000 lir.

N. N. za misijon g. Česnika na Madagaskarju, 5000 lir; N. N. za malgaški misijon 15.000; N. N. za malgaški misijon, 10.000; N. N. iz Sv Križa za pri Trstu za gobave brate na Madagaskarju, 13.000; N. N. v isti namen, 10.000; Čopič Gabriela v isti namen 4000 lir.

DAROVI IZ TRSTA

po Marijini družbi na via Risorta

ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE

(Zneski so navedeni v lirah.)

Janežič Josipina, 5000 lir; Ronceli Lojzka, 2000; Srebot Frančiška, 50 tisoč; Šuligoj Gizela, 20.000; N. N., 5 tisoč; F. F. (v spomin pokojnih sorodnikov), 2000; N. N., 5000; Vadnjar Marjeta, 5000; Perat Anica 5000; Janežič Josipina, 1000; Radin Justina,

VSEM TIŠOČKRAT BOG PLAČAJI!

ANDREJ MAJCEN SDB Z VIETNAMČKI

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612

Registro de Prop. Int. No. 1096912
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467
Buenos Aires

